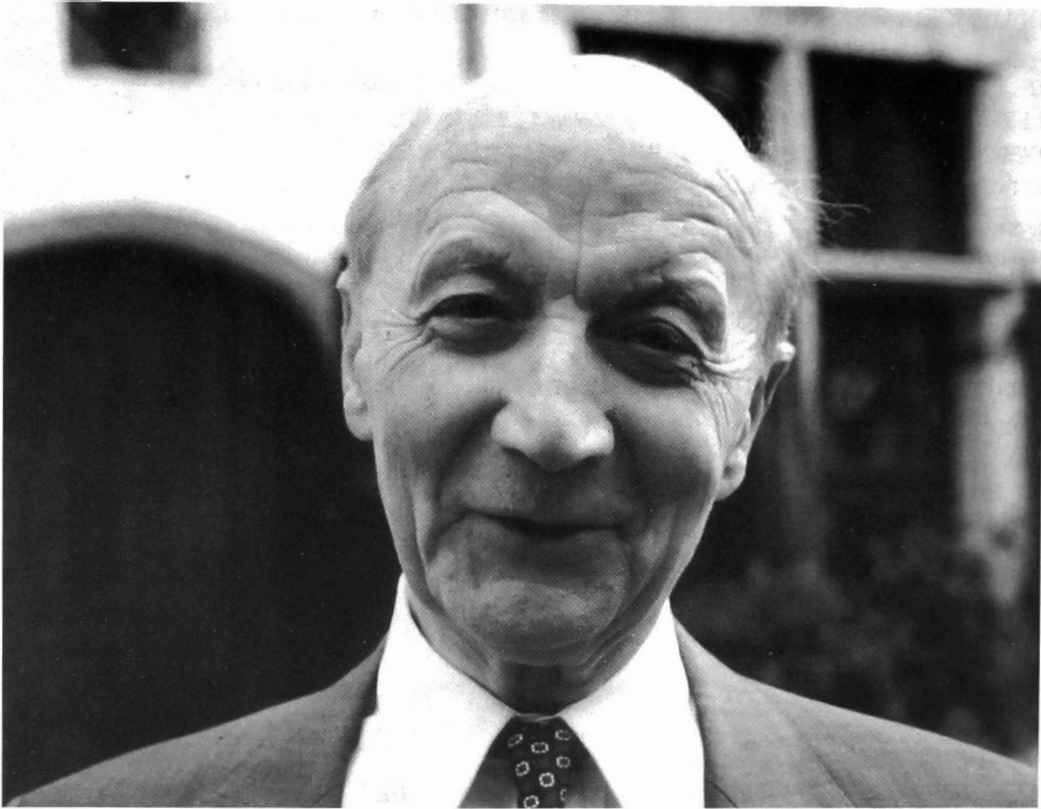




IN MEMORIAM

RENAAT VAN DER LINDEN

(Brakel 1 juli 1918 - Zottegem 16 maart 1999)



Op 16 maart j.l. overleed Renaat van der Linden, omringd door zijn familie. De redactie van dit tijdschrift en het bestuur van de Koninklijke Bond van Oost-Vlaamse Volkskundigen wensen op hun beurt eerbiedig afscheid te nemen van vriend Renaat. Alhoewel verschillende leden van de KBOV op de hoogte waren van zijn wankelende gezondheidstoestand kwam het bericht over zijn heengaan toch onverwacht. De redactie én de Bond verliezen met Renaat een dynamische voorzitter (sinds 1961), een erudiet volkskundige en een gedreven en veelzijdig mens.

Vooreerst wensen wij enkele belangrijke momenten in herinnering te brengen van Renaats inzet voor de Bond. Sinds vele tientallen jaren was Renaat de drijvende kracht achter de vriendenkring van Oost-Vlaamse volkskundigen en hoofdredacteur van Oost-Vlaamse Zanten. Haast elk nummer van OVZ telt artikelen, korte bijdragen en boekbesprekingen van Renaat. Eind vorig jaar nog verscheen van zijn hand een indrukwekkend bibliografisch referentiewerk, een meer dan 400 pagina's tellende thematische ontsluiting van de 35 jaargangen van zijn levenswerk. Alleen één blik op



de index van persoonsnamen onder de naam van der Linden is veelbetekenend. Tijdens de tientallen bestuursvergaderingen van de Bond, tijdens talloze formele en informele bijeenkomsten hebben wij Renaat ervaren als een breeddenkend en beminnelijk man. Renaat had steeds een luisterend oor voor kleine en grote noden en wist steeds op passende wijze te helpen wanneer men hem om zijn hulp vroeg. Wij overdrijven niet door te stellen dat vele volkskundigen, zowel in Vlaanderen als daarbuiten, nooit tevergeefs bij hem aanklopten op zoek naar een bibliografische referentie of wat illustratiemateriaal. Over de meest uiteenlopende interessevelden, onderwerpen, objecten en gebeurtenissen wist Renaat wel enkele details te vertellen, documentatie aan te reiken of suggesties voor verder onderzoek te doen.

Het volstaat hier enkele van zijn passies in herinnering te brengen: de volksdevotie, de bedevaartvaantjes, de alledaagse volksgebruiken, de volksliederen en -rijmen, het volkskundig verenigingsleven... Wij zullen zijn grote eruditie en belesenheid, en zijn zin voor systematiek, erg missen. Zijn verknochtheid aan het Gents Museum voor Volkskunde en aan het Oost-Vlaams volksleven waren haast legendarisch. Zelden was hij op een of andere volksculturele manifestatie, colloquium, boekvoorstelling of opening van een tentoonstelling afwe-

zig. Meestal nam hij dan zelf het woord in zijn zo typische vertelstijl.

De laatste maanden wilde zijn gezondheid echter niet mee. Verschillende heelkundige ingrepen volgden elkaar op. Zijn geschrift werd onzeker. Uit de talloze korte berichtjes die hij de jonge leden van de redactie toestuurde bleek dat hij bezorgd was om zijn gezondheidstoestand en om de toekomst van Oost-Vlaamse Zanten, één van zijn vele geesteskinderen. Ofschoon elk lid van de vernieuwde redactie en van het bestuur Renaats gezag bleef erkennen kon hij, ongetwijfeld onder druk van zijn onzekere gezondheidstoestand, soms moeilijk mentaal afscheid nemen van dingen die hij in gang had gezet. Het doorgeven van de fakkel viel hem soms lastig. Eens te meer het bewijs van zijn verknochtheid aan zijn levenswerk. Ondanks zijn lichamelijke klachten sloeg zijn bezorgdheid echter nooit om in verbittering, wel integendeel. Uit een telefoongesprek, een korte brief of een nieuw nummer van Oost-Vlaamse Zanten putte hij steeds opnieuw moed.

Meer dan Renaats verdienste als eminent volkskundige willen we hier vooral de mens Renaat centraal stellen. Het is ieder van ons reeds meermaals opgevallen hoe hij elkeen steevast aansprak met 'vriend'. Voor hem was deze aanspreking geen ijdel woord, maar een blijk van oprechte waardering en vriend-



schap. Zijn brede glimlach en gulle mededeelzaamheid enthousiasmeerden zowel jong als oud. Renaat verdient ook ons respect wegens zijn open geest. Alhoewel hij een christelijke opvoeding had genoten en zijn diepe geloofsovertuiging nooit onder stoelen of banken stak, bleef hij steeds open staan en verdraagzaamheid koesteren voor andersdenkenden. Renaat was een blij en geduldig mens. Bescheidenheid sierde hem. Hij werd meermaals gelauwerd en in de bloemetjes gezet, maar ging elke overdreven lofbetuiging uit de weg. Het Bestuur van de KBOV, de redactie van dit tijdschrift en de medewerkers van

het Museum voor Volkskunde te Gent wensen Mevr. Nelly van der Linden-Diependaele en de familie veel sterkte toe. Wij hopen dat de ongetwijfeld vele mooie herinneringen uit het leven van en met Renaat bij U mogen blijven voortleven. Renaat zal voor ons allen steeds een bron van inspiratie blijven.

*De redactie en het bestuur van de
KBOV*
20 maart 1999

N.B. Het vierde nummer van deze jaargang zal integraal in het teken staan van Renaat van der Linden.



Renaat van der Linden als moderator aan het woord op het Vierde Interprovinciaal Colloquium voor Volksdevotie op 8 oktober 1994 in de Sint-Godelieveabdij in Brugge (Foto Arnold Eloy)